

Inkulturacija: zahtev hrišćanstva

«**Inkulturacija je unutrašnja potreba hrišćanstva.** Radi se o teškim i kompleksnim procesima za koje je potrebno vreme. Od najveće su važnosti same osobe koje žive na nekom mestu.

Živeći istinski prema Jevanđelju, osobe koje su već duboko u svojoj kulturi će napraviti sintezu te kulture i jevanđelja, koju će potom preneti drugima, preko običaja i umetničkog izražavanja, kao strukturu sopstvenog naroda.

Potpuno sam ubeđen da je u svemu tome Božija sila od presudne važnosti. Što naravno ne znači da možemo ostati neaktivni ili ravnodušni. Mi primera radi, skupljamo afričke i poslovice drugih naroda, objavljujemo naša izdanja knjiga o velikim religijama; Kjara [Lubikh] je započela u [Africi](#) školu o inkulturaciji a potom još jednu u Južnoj Americi ... Ali ako mislimo da je dovoljno proučavati različite kulture da bi tek tako sproveli Jevanđelje u delo, varamo se.

Potrebno je dovesti Boga, On je u potpunosti “zainteresovan za ono što je On sam stvorio i On će i sprovesti inkulturaciju. Prirodno, postoje razni oblici inkulturacije, razni pokušaji koji su ohrabrivani i blagosiljani, ali istinsku inkulturaciju stvara sam Bog Gospod.

Najveći doprinos koji možemo dati je da volimo. Kada bismo predavali sami sebe, gubeći sopstveno ja u drugome i primajući drugoga u sebe, onda bi se svačija ličnost razvijala lepše i potpunije.

Takav je slučaj i sa narodima: ako smo u stanju da “izgubimo” sopstvenu kulturu zbog ljubavi, otvarajući se Bogu kroz bližnje, “spasićemo” najbolji deo svake kulture i tada će se u svakome od nas pokazati i obogaćivati ne samo duhovne vrednosti, već i ljudske, kulturne, etničke vrednosti.

Na početku je napredovanje sporo, ali kada nađemo pravi put svakako ćemo se ubrzati i doneti velike plodove».

[Pasquale Forezi \(suosnivač pokreta fokolara\)](#)